

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

سازمان انقلابی افغانستان

۱۲ می ۲۰۱۳

دو کیشوت های «مائویست»، بیماران روانی با لاطائلات «مائویستی» (۱)

پیشگفتار

پس از برگزاری موفقانه دومین کنگره سازمان انقلابی افغانستان در ماه عقرب ۱۳۹۱ و نشر چهارمین شماره ارگان تیوریک - سیاسی سازمان (به پیش) که حاوی گزارش و اسناد دومین کنگره سازمان بود، یک باره «مائویست ها» در غرب به «شورش» آمده، «کارگران» دور آنان حلقه زده، «علاقه مندان» متفنن به پرچانگی بچگانه پرداخته و در این بین «پولاد» فراری از میان آتش و شعله، داغ شده، جرس ضد سازمان کوبیده و همه با هم زیر بیرق زرد اپورتونیزم، علیه سازمان انقلابی افغانستان «قیام» کرده اند.

«قیام بسیار کار خوبی است ولی وقتی که عناصر پیشتاز به ضد مرتجعین قیام می کنند؛ هنگامی که جناح انقلابی به ضد جناح اپورتونویستی قیام می کند؛ این بسیار خوب است. ولی هنگامی که جناح اپورتونویستی به ضد جناح انقلابی قیام می کند، خیلی زشت است.» و اینک اپورتونویست های خجالتی علیه سازمان انقلابی افغانستان، به گفته لنین به قیام خیلی زشتی دست زده اند که سرانجام جز چهار زانو نشستن اپورتونویست ها، حاصل دیگری ندارد.

اپورتونویست ها (به خصوص «کارگران» و «شورشی» ها) از سنگر واحد، علیه ما شوریده اند، که با تمام زشتی، امر نیک پنداشته می شود. اگر این گنگس های سیاسی علیه ما نمی شوریدند، ظاهراً مشکل بود به عمق اقتضاح و ابتدال آنان پی برد. حال که ناشیانه راه ترکستان را در پیش گرفته اند، بهین خواهد بود آنان را تا جایی که لازم است تعقیب کرده و ماهیت واقعی شان را برای جنبش انقلابی کشور افشاء سازیم. ما پیش از پیش از رفقای عزیز جنبش برای طولانی شدن این نوشته و نقل قول های متعدد معذرت می خواهیم؛ زیرا راهی جز این نداشتیم که یاوه سرانی های ولو کوچک آنان را نیز دوباره به خود شان حواله کنیم، و اگر ذره ای از اخلاق سیاسی - البته نمی توان از اخلاق کمونویستی برای آنان حرف زد. در ایشان باقی مانده باشد، باید عرق سرد ندامت بر شقیقه های شان جاری شود، و اگر چنین نشد، در خوبترین حالت با دلالان بورژوائی روبه رو هستیم که در بازار مکاره واژه فروشی،

سرگردان خرید واژه های «مائویست» و «عمدتاً مائویست» هستند، در غیر آن، حتی یک «دموکرات» بورژوا بنابر هر علتی که باشد، حاضر است گاهگاهی به خاطر یک اشتباه، به معذرت خواهی بپردازد و حتی تا سطح استعفاء پیش برود.

«شورش» «علامه های» «فصلکی» با فحاشی، توهین، تحقیر، لیبرالیسم، افشاءگری، بی بندوباری و بیان محفوظات «دانشمندان» همراه است. هر خواننده ای با سطح ابتدائی به خوبی می فهمد که چیزهایی که این «عالمان» ارائه کرده اند، نه از شورشیان انقلابی ساخته است و نه هم از کارگران و نه هم از علاقه مندان بی آرایش و پاک جنبش انقلابی کشور ما در هر گوشه جهان که باشند. واضح است که در پشت «شورش»، یکی دو «علامه» غنوده در غرب یاوه سرائی می کنند و در پشت «کارگران»، خرده بورژواهایی لمیده اند که گاه به این طرف و گاه به آن طرف می لولند و با قات کردن بستر شبانه شان، بیمارگونه «مارکسیزم - لنینیسم» را نیز روحانی بستر شان فکر کرده، به ماشین کالاشوئی می سپارند، تا با دو سه چرخ، از آن «مائویزم» بزایند!!! و اگر به ایشان بگوئی که مائویست جان عزیز، مارکسیزم - لنینیسم روحانی بستر شبانه ات نیست، که آن را قات کرده اینجا و آنجا حواله اش کنی تا «مائویزم» ات «دیده به جهان بگشاید»، آبروهای شان را در هم می کشند، باد به غیغ می اندازند و دیوانه وار فریاد می کشند: آهای، مائویزم تحت حمله رویونیست ها قرار گرفته است، کمک، کمک!

این دو، هم «شورشی»ها و هم «کارگران» از افتراء و تهمت بستن باکی ندارند. اینان واقعاً در نشخوار کردن کلمات و واژه ها «استاد» اند؛ به شجاعت و شهامت شان در هرزه گوئی، باید صدبار آفرین گفت. اینان چشمپاره های واقعی سیاسی هستند که حاضراند به خاطر دو سه انتقاد وارد بر ایشان، بیش از صد صفحه را با نام های گونه گون سیاه و چتل کنند، ولی به انتقادات پاسخی ارائه نکنند.

سازمان انقلابی افغانستان پیشبین بود که نشر چهارمین شماره «به پیش» با استقبال، عکس العمل و انتقاد رفقای جنبش روبه رو خواهد شد و نیک می دانست که اپورتونیست ها، انقیادطلبان، «مائویست های جعلی» و خرده بورژواهای لمیده در پناهگاه «سرخ»، از آن با فحش، دشنام، اهانت و یاوه گوئی «استقبال» خواهند کرد. پیشبینی ما به زودی به واقعیت پیوست. عده ای که با خواندن سطور آن دست پاچه شدند، به جای شیوه و اسلوب مارکسیستی، تیرهای زهرآلود عصبانیت، فحش، توهین و تحقیر را به سوی سازمان شلیک کردند و چنان به مرض مالیخولیائی گرفتار شدند که در هر جای وارد و ناوارد پای سازمان انقلابی افغانستان را به میان می کشند تا درد ناشی از نقد سازمان ما را کاهش دهند.

اما اینان کور خوانده اند. با شیوه رمل و استرلابی که در پیش گرفته اند و لاطائلاتی که به هم بافته اند، فقط رخ و رخسار زردشان را بیش از پیش برای جنبش انقلابی عریان می سازند. اگر اینان تصور می کنند که با ترهات ناقص الولاده شان «پیروزمندان» به قصر باز گشته اند» خود را فریب می دهند، زیرا می دانند که این بار با «حزب» کمونیست (مائویست) افغانستان روبه رو نیستند که با یک بچه ترسانک مبنی بر «داشتن اسناد انجوایزم شان» خود را خپ گرفت و سرخم، بی جواب ماند. ما سازمان انقلابی افغانستان نام داریم و بگذار بار دیگر به شما اعلام کنیم که خوب بلد هستیم چگونه غرور کاذب افراد پوده و مسخره را بشکنیم. حال نوبت شما فرا رسیده است، آمده ایم تا شما را با چرندیات تان با اردنگ انقلابی به همان باتلاقی حواله کنیم، که شایسته آن هستید.

سازمان انقلابی افغانستان با دید کمونیستی و انقلابی، در سه - چهار صفحه انتقادات مشخص خود را که توسط شرکت کنندگان دومین کنگره سازمان به تصویب رسیده بود، در مورد «مائویست ها» و «سازمان کارگران افغانستان» مطرح کرد. این کنگره در ذات خود یکی از دستاوردهای سازمان ما به شمار می رود؛ چیزی که هیچ

سازمان و نهادی نتوانسته به آن پایبند بماند. اما عالی جنابان «مائویست» با بغض و کینه، صفحات متعددی را سیاه کرده، به روده درازی، تشریح ریاضی و بیولوژی و ارائه زندگی نامه ها پرداخته، همه چیز گفته اند، جز پاسخ به انتقادات سازمان. عقل، فهم و دانش «علامه ها» و «بیولوژیست» های «مائویست» اجازه نداده است تا به رد انتقادات ما پردازند و ناگزیر آسمان را به اندازه سر چاه دیده و چیزهائی نشخوار کرده اند که قبل از این از سوی «حزب» کمونیست (مائویست) افغانستان از پناه «تپه خاکی» عرضه شده بودند.

بهتر است قبل از آغاز بحث، همینجا «مائویست ها» و «عمدتاً مائویست ها» را با نقل قولی جانانه مائوتسه دون، سیلی کاری کنیم تا از حالت مالخولیائی و چرت و پرت بیرون آمده، با دقت حرف های ما را بخوانند:

«سخن پردازی های بی پایان و بی معنی را شاید بتوان نشانه بچگی شمرد، ولی افاده کردن به منظور ارباب مردم تنها بچگی نیست بلکه فرومایگی آشکار است... آنانی که مقالات و سخنرانی های سوپرکتیویستی و سکتاریستی به شکل الگوسازی حزب می نویسند، از رد و انکار ترس و وحشت دارند و مردمان بسیار جیون و بزلی هستند و از اینروست که به افاده کردن به منظور ارباب مردم متشبث می شوند، به تصور این که از این راه می توانند دهان دیگران را ببندند و «پیروزمندان» به قصر بازگردند... چنین شیوه ای درباره هیچ کس قابل تأیید نیست... این تاکتیکی است که طبقات استثمارگر و لومپن پرولتاریا بر سبیل عادت به کار می برند، اما پرولتاریا احتیاجی به آن ندارد.»

با این سیلی جانانه مائوتسه دون که مطمئناً رخسار زرد «علامه ها» با آن سرخ شده، می رویم به سراغ اپورتونیست های «سازمان کارگران افغانستان» که چه افرازت متعفن «کارگری» می پراکنند و چگونه محیلانه شیرغلت می زنند، به بی شهادتی سیاسی تن می دهند و حاضر نیستند، از این که در برنامه سازمانی «مارکسیزم - لنینیسم را به تاریخ» حواله کرده، از خود انتقاد کنند، اما با تمام این بی غیرتی سیاسی حاضر هستند زنده یاد رفیق داکتر فیض احمد را که شهادت سیاسی و انقلابی انتقاد از خود را در جنبش ما نهادینه کرد، به باد توهین و تحقیر بگیرند و شخصیت انقلابی او را به زعم خود بیالایند. روزگارا! ما را با چه انسان های قبیح مقابل ساخته ای که زیر نام مارکسیزم، چه توهین ها که به مارکسیزم روا نمی دارند.

در بخش دوم، به قسمت های مهمی از نوشته «فصلکی» «شورشیان» لمیده در غرب تماس می گیریم که تصمیم گرفته اند در آنجا برای ما «حزب کمونیست انقلابی» تأسیس کنند. این «مائویست های» شوخ، واقعاً باید جای ملانصرالدین را بگیرند و منبع تمام فکاهی ها با «بود نبود یک ملا مائویست شوخ هالندی بود»، آغاز شود. به راستی که جنبش ما در چه وضعیت دردناکی به سر می برد که حال یک «ملا مائویست»، ادعای ایجاد حزب کمونیست انقلابی برای آن را در سر می پروراند.

این بخش را با مرور گذرا بر «بخشنامه» «بیکتن از هواداران جنبش دموکراتیک نوین» یعنی همان «شورشی» به پایان می بریم و بعد مکث گذرائی بر «زری بیولالی» پولادی می کنیم که معلوم نیست در کدام کارخانه ذوب آهن در غرب، «پولاد» شده است، ولی تا جایی که می دانیم، گلی بیش نبوده و با فرارش از آتش و شعله نشان داده که نه «پولاد» است و نه هم انقلابی.

در همینجا تذکر می دهیم که سازمان انقلابی افغانستان با در نظر داشت وظایف مبرم، بیش از این فرصت ندارد تا به چرندیات فراری هائی گوش بدهد که از قضای روزگار بسیار پر مدعا هم هستند. ما نمی توانیم وقت خود را با چشمپاره هائی تلف کنیم که همان «زور ملا، زری تراویح» را تکرار می کنند. این افراد برای ما زمانی ارزش

خواهند داشت که دستی در آتش داشته باشند و با صداقت به قضایا برخورد کنند، نه با افتراء و تهمت بستن؛ در غیر آن بگذار در همانجا با استفراغ واژه ها، خود را بیالایند.

قابل تذکر می دانیم که مرکزیت سازمان انقلابی افغانستان لازم نمی دید تا به یاوه گوئی این چند نفر پاسخی ارائه کند، زیرا آنانی که تا حال نتوانسته اند انتقادات سازمان را پاسخ بگویند و یا از خود انتقاد کنند، شایستگی آن را ندارند که مورد بحث بیشتر قرار بگیرند؛ ولی بنابر درخواست کادرها و اعضای رزمندۀ سازمان و ارجگذاری به نظر اکثریت رفقاء، وظیفۀ خود دانستیم تا هرزه گوئی حمله کنندگان غرب نشین و یکی دو تا «سوسیال سرگردان» داخلی را پاسخ بگوئیم.

ادامه دارد.